

Azi în Moldova

„Din realizările poporului nostru în cei 20 de ani de la eliberare" este intitulat concursul pe care l-au prezentat pionierii Școlii de 8 ani nr. 17 din Iași la Casa pionierilor

Prin răspunsurile documentate pe care le-au dat pionierii Tudorașcu Iulia, Horga Eleonora și alții au condus firul călătoriei imaginare prin Moldova zilelor noastre. Bicazul, Săvineștiul, Oneștiul, Galațiul cu noul combinat siderurgic au fost numai cîteva puncte de popas ale minunatei lor călătorii.

PRICOP MIRCEA
Școala de 8 ani nr. 17, Iași

Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul XV nr. 13 (953) * miercuri 25 martie 1964 * 8 pag. 30 bani

**E-n zadar măi urecheate
Semnele au taină veche.
Toate sînt codificate
Nu se iau după... ureche.**

**Poți acum cu ochi surîzători
Să primești a lor recunoștință.
Locatarii-și iau nerăbdători
Blocul, proaspăt dat
în folosință.**

**Să ții minte pui de pom
Cu coroana către soare
Pînă te vei face mare,
Te-ngrijește-un pui de om.**

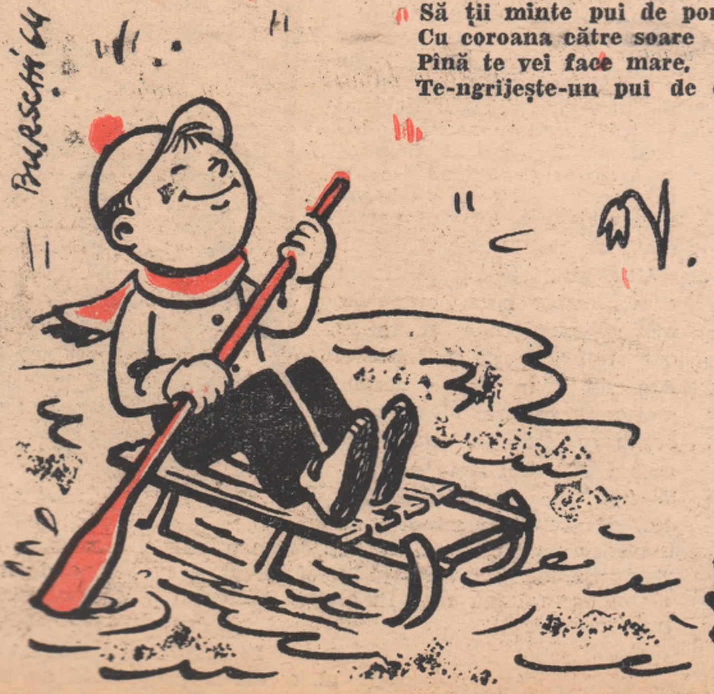

**Ursul n-a-nvățat citirea
Hărților și tu-ți pierzi glasul.
Haida-de, păstrează-ți firea
Și șoptește-i cît e ceasul.**

**Tică nu-i un oare cine
Face sport nu se distrează
A scăpat de cinci vezi bine
Dar pe zece și-l păstrează.**

**S-a făcut în primăvară
Din zăpezi băltoacă.
Eu făcui din sănioară
Barcă măi, nu joacă.**

**Și vîslesc — vă rog luați seama
Cît de mult îmi place.
Dar dacă m-ar vede mama
Mamă!!! ce mi-ar face!**

La drum cu... vacanța

O dată cu sosirea vacanței, la Casa pionierilor din Oradea a sosit un oaspete drag, mult așteptat de copii — primăvara. Pionierii au primit-o cu multe, multe flori în cadrul carnavalului primăverii, care a început chiar în prima zi a vacanței. Tot în primele zile ale vacanței au avut cuvîntul și... păpușarii cercului de păpuși, care au prezentat în fața pionierilor, piesa „Excursie". Pionierii cercului foto și al micilor turiști au participat, de asemenea, la o drumeție, „Cu primăvara în jurul orașului", cu prilejul căreia au făcut cunoștință cu noile construcții din oraș.

*

La start, vacanța! Astfel am putea numi prima zi de vacanță de la Școala medie nr. 2 Craiova, zi care și-a ales ca arbitru preferat: SPORTUL. În sala de sport a școlii s-au desfășurat campionatele de volei băieți și fete la care au participat numeroși pionieri.

A doua zi, vacanța le-a oferit pionierilor din clasele II—IV ale școlii, o călătorie impresionantă spre trecutul de luptă al poporului nostru: Ei au vizitat muzeul: „Procesul luptătorilor ceferiști și petroliști din iunie—iulie 1934".

Dragi cititori, citiți în pagina a 3-a cuvintul celor care s-au înscris la discuția noastră „Preocuparea nr. 1 - Învățătura". Așteptăm și părerea voastră.

„Cele mai frumoase adunări"

Simboluri dragi

Un caiet obișnuit învelit cu hîrtie albastră. Deasupra, o etichetă albă pe care scrie cu litere mari: **„Jurnalul detașamentului nr. 4, Școala de 8 ani nr. 1, Turda"**. Răsfoind acest caiet obișnuit și citind cu atenție însemnările am aflat despre o adunare închinată cravatei roșii și insignei de pionier. „Cum vor organiza adunarea?" Iată întrebarea pe care și-au pus-o membrii activului pionieresc. Un lucru principal era ca toți pionierii să participe la pregătirea ei. Și astfel, în următoarele zile, la biblioteca școlii și la secția de copii a bibliotecii raionale răsfoiau diferite cărți, colecții de ziare și reviste. Au aflat sau, mai bine-zis, și-au reamintit lucruri cunoscute cu alt prilej.

Colectivul de conducere al detașamentului a împărțit pe grupe sarcinile mai importante. O grupă s-a ocupat de pregătirea unui „jurnal vorbit", inspirat de activitățile și faptele pionierilor din detașament, alții de alcătuirea unui program de cîntece și recitări închinate patriei socialiste și partidului. Și așa fac pregătirea unei adunări pe tema cravatei roșii. Cravata roșie este o părticică din steagul de luptă al clasei muncitoare. Culoarea ei roșie reprezintă sîngele vărsat de cei mai buni fii ai poporului nostru pentru libertatea și fericirea celor mulți. In sfîrșit, ceilalți s-au îngrijit de invitarea școlarilor din clasa a II-a, care se pregătesc să devină pionieri, de ornamentarea și pregătirea sălii. Pe unul din panouri era desenată insigna pionierească cu secera și ciocanul, roata zimțată și spicele aurii care reprezintă alianța clasei muncitoare cu țărănimea colectivistă, iar cele trei flăcărui, ca și colțurile cravatei sînt simbolul celor trei generații înfrățite. Pe insignă se mai află o panglicuță albă pe care stă scris răspunsul la chemare: „Sînt gata întotdeauna". Pionierii mai mari au explicat celor din tr-a II-a semnificația acestor simboluri.

Colectivul de conducere al detașamentului, pe lîngă coordonarea pregătirilor, a avut și o sarcină specială: aceea de a-l invita în mijlocul lor pe tovarășul Petru Vecerzan, secretar al Comitetului orășenesc P.M.R. Turda.

★

Dar iată, ziua adunării a venit. Ea a fost pentru toți pionierii o zi de sărbătoare. Mai întîi, a vorbit tovarășul secretar. Pionierii nu-l ascultau pentru prima dată pe invitatul lor. Deseori tovarășul Vecerzan vine în mijlocul lor, în școală, la Casa pionierilor, sau la alte acțiuni pionierești ce se organizează în oraș.

„Cravata roșie și insigna de pionier sînt simboluri dragi ale organizației de pionieri, simboluri dăruite de partid. Aceste simboluri trebuie cinstite zi de zi de fiecare dintre voi. A-ți cinsti cravata roșie și insigna de pionier înseamnă a învăța bine, înseamnă a fi bun tovarăș, înseamnă că trebuie să contribui după puterile tale la munca de desăvîrșire a construcției socialismului. Înseamnă că trebuie să urmezi întotdeauna cuvîntul partidului. După cîte văd, dragi prieteni, printre invitații voștri de azi se numără și utemistul Valeriu Pîrvu, fost elev al școlii. Ați auzit, desigur, cu toții de frumoasa lui faptă săvîrșită cu cîțiva ani în urmă cînd era încă pionier. Aflîndu-se într-o tabără pionierească la Năsăud el a văzut cum un căruțaș, trecînd cu căruța peste linia ferată, a rupt firele telefonice. Dîndu-și seama de primejdie, el a mers în grabă la stația C.F.R. și a anunțat. Ceferiștii au putut evita astfel un accident".

Pionierii sînt numai ochi și urechi. Gîndurile tovarășului secretar sînt și gîndurile lor. Apoi Stanciu Viorica, Moldovan Victor și Radu Aurora le exprimă în versuri. Tovissy Maria și Bors Nicolae o fac pe calea cîntecului. Nu este uitat nici jurnalul vorbit. Aproape fiecare pionier are ceva de spus despre notele lor bune, despre fierul vechi trimis oțelarilor hunedoreni, despre excursiile și drumețiile organizate pentru cunoașterea realizărilor regimului democrat-popular sau despre interesantele acțiuni cultural-sportive, despre întîmplări și fapte prin care ei cinstesc cravata roșie.

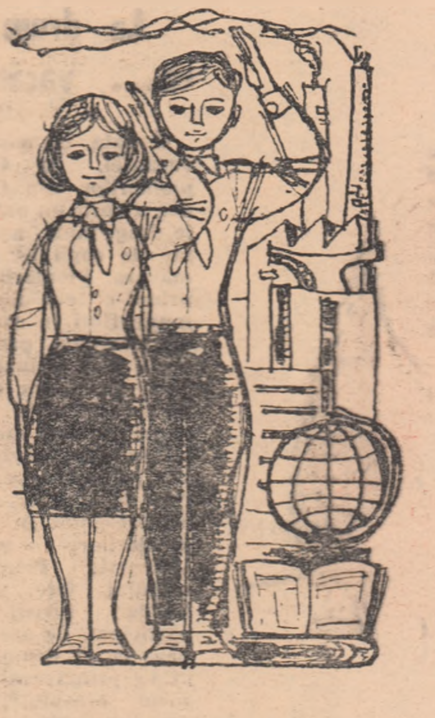
R. ADRIAN

N. R. După cum credem că ați înțeles și voi, pionierii din acest detașament au procedat bine organizînd o astfel de adunare. E bine ca urmînd exemplul lor și în detașamentele voastre să organizați astfel de adunări sau discuții. Nu uitați însă că reușita unei astfel de acțiuni depinde și de pregătirea ei din timp, de antrenarea tuturor pionierilor din detașament la această pregătire.

Cravata roșie... Pregătindu-se pentru școală pioniera Văgăună Mariana din clasa a III-a B de la Școala de 8 ani nr. 151 din București se gîndește: „Și astăzi ca și ieri trebuie s-o port cu cinste". Notele din catalog o dovedesc.

Artiști amatori pe scenă

Sîntem în sala teatrului de la Palatul pionierilor din București. Se desfășoară faza raională a Concursului cultural artistic. Sute și sute de pionieri și școlari din raionul Lenin s-au întîlnit pe scena acestui teatru.

O ridicare de cortină și cîntul, la un semn al baghetei, țîșnește din piepturile micilor artiști amatori.

Iată un cor impresionant: 250 de pionieri. E corul Școlii de 8 ani nr. 146. Ținuta, repertoriul ales cu grijă, interpretarea, stîrnesc entuziasmul publicului. Cîntecul „Pornește racheta", sugerează cu măiestrie marile zboruri spre cucerirea Cosmosului. O ploaie de aplauze inundă sala.

De o deosebită apreciere s-au bucurat și corurile Școlilor de 8 ani nr. 142, 141, 137 cu cîntece de slavă închinate partidului, patriei, cravatelor roșii.

Deodată, pe scenă își fac apariția 14 prichindei din clasa a II-a de la Școala medie nr. 33. Șapte fetițe cu fuste largi își mișcă ritmic căpșoarele legate cu băsmăluțe viu colorate, lîngă perechile lor — șapte băieți împodobiți de toată frumusețea, cu pălării de pai, cu veste colorate și pantaloni albi încinși cu brîe roșii și cu tășcuțe peste umăr, parcă gata de drum. Copiii aduceau în dansul lor ceva din frumusețea și bogăția folclorică a Oașului.

Apoi, pe scena rămasă goală, care mai păstra încă gesturile de legănare ale dansului din Oaș, pioniera Nanu Angela din clasa a VII-a evoluează ca un fluture alb, în mișcări pline de grație, într-un număr de gimnastică artistică. Aplauze... și o nouă ridicare de cortină și alta... și mereu alta...

Echipa de dansuri populare romînești a Școlii de 8 ani nr. 150, în ritmul viu al unei geamparale, face să freamăte sala. Voioșie, siguranță în mișcări. Și din aceeași școală, o formație numeroasă prezintă în fața publicului „dansul negrilor".

În ritmul muzicii, pe scenă, unul după altul, încovoiați sub poveri apar negrii. Oboseala unei zile de muncă e redată în fiecare mișcare. E de ajuns ca unul dintre ei să cadă strivit de greutate și de biciul supraveghetorului, și toți să-și manifeste revolta. Incepe dansul mîinilor, al zecilor și zecilor de mîini, care sugerează puternic ruperea lanțurilor.

Interpreții, machiați și costumați în culori vii au cucerit sala. Încă o notă, desigur bună, în catalogul juriului și al activității culturale a școlii.

Și astfel, de dimineața pînă seara, zeci de formații s-au perindat în fața juriului, a publicului.

Nu știai ce să alegi: coloritul costumelor, precizia și grația mișcărilor, căldura vocilor sau totul laolaltă.

MARTA CUIBUȘ

Am devenit utemistă

Multe și frumoase sînt îndatoririle pe care le ai cînd porți la piept cravata roșie: să înveți, să fii disciplinat, să-ți ajuți tovarășii, să fii întotdeauna primul la chemările grupei, detașamentului sau unității. Intr-un cuvînt, să îndeplinești întru-totul angajamentul solemn. Numai astfel poți deveni un tînăr de nădejde, demn de a primi carnetul roșu de membru al Uniunii Tineretului Muncitor. Spun mîine, dar mîine nu-i așa departe. Pentru mulți dintre voi, cei care ați împlinit 14 ani, el s-a și transformat în azi. Așa s-a întîmplat și cu mine. Acele clipe emoționante petrecute în adunarea generală U.T.M., cînd tovarășii mi-au acordat încrederea lor, sau la Comitetul orășenesc, cînd mi s-a înmînat carnetul roșu, nu le voi uita niciodată. Eu sînt președintă de unitate.

Utemiștii m-au întrebat cum învăț, cum organizez munca pionierilor și mi-au dat sfaturi foarte folositoare. Am simțit în clipele acelea, mai mult ca oricînd, răspunderile pe care le avem fiecare dintre noi față de școală, față de învățătură, față de colegi. Sînt mîndră de încrederea pe care mi-au acordat-o utemiștii, primindu-mă în rîndurile lor. Mă voi strădui să învăț și mai bine decît pînă acum, iar munca mea în cadrul activului pionieresc să fie și mai rodnică.

POPESCU GABRIELA
cl. a VII-a, președintă de unitate
Școala de 8 ani nr. 9, Constanța

Discuția noastră

PREOCUPAREA Nr.1 : ÎNVĂȚĂTURA

Învățătura de azi – cheia succeselor de mîine

de acad. prof. **RALUCA RIPAN**

Președintele filialei Cluj a Academiei R. P. R.

Tineretul de la noi este fericit prin faptul că are posibilitatea să-și dezvolte în mod liber aptitudinile și talentele, fericit prin faptul că la îndemînă îi stă posibilitatea de a învăța.

Invățătura reprezintă o obligație de onoare a oricărui școlar. Fruntașul la învățătură este un model pentru toți copiii, se bucură de cinstea și respectul tuturor.

Una din condițiile esențiale pentru a învăța cu folos este însușirea cu temei a oricărei noi cunoștințe căpătate, căci formarea școlarului se bazează pe cunoștințele însușite înainte, care se întregesc și se completează cu fiecare an nou de învățătură.

In tînărul absolvent al școlii medii, care intră în școlile superioare noi, profesorii, regăsim pionierul din primii ani de școală, cu disciplina și calitățile însușite încă din acești ani, sau cu lipsa lor. Iată de ce considerăm de mare importanță perioada primilor ani de școală, cînd se adună primele cunoștințe, se formează deprinderile și voința tînărului școlar prin energarea minții cu metodele de învățătură.

Din această perioadă se înțelege că orice nouă cunoștință prin repetare se consolidează și devine un bun individual, care se dezvoltă cu desfășurarea învățămîntului.

Cunoaștem cu toții că în școlile de orice grad avem doi responsabili pentru obținerea celor mai bune rezultate: profesorul și elevul. Deci dintr-o conlucrare armonioasă a acestor doi responsabili depinde „calitatea" elevului de azi, a studentului de mîine.

Profesorul învață pe elevi după toate regulile pedagogiei și psihologiei moderne, legate de obiect și vîrsta elevului și are permanent în atenție claritatea lecțiilor, pentru ca elevul să înțeleagă orice noțiune nouă ce i se dă din ora de clasă.

In procesul de învățare a acestor cunoștințe noi, intervine elevul prin munca sa personală. Nici o lecție nu trebuie să rămînă neînvățată, nici o lecție nu trebuie să rămînă neînțeleasă. In acest fel numai cunoștințele noi se sprijină pe cele mai vechi și astfel devin un bun al elevului, rezervă de cunoștințe necesare formării elevului în viitor.

Pentru a reuși în acest proces, care este procesul de învățătură, elevul trebuie să desfășoare perseverența, să-și educe voința în sensul — repet — a pregătirii și însușirii fiecărei lecții.

In această muncă de școlar îl ajută, în primul rînd, formarea deprinderilor de a-și pregăti temele independent, intervenind prin repetiții de cîte ori e necesar și mai ales clarificînd și adîncind cu perseverență lucrurile neînțelese printr-un permanent studiu individual.

Numai printr-o astfel de muncă elevul se simte posesorul unor cunoștințe mereu în dezvoltare, care devin o bogăție a sa personală.

Stăpîn pe aceste valori, elevul se mișcă într-o lume pe care începe să o cunoască, să o înțeleagă și mai ales dorește să o dezvolte; atunci apare pasiunea de a învăța, de a citi mai mult, de a se încadra conștient în rîndul tuturor acelora care în jurul său dezvoltă cultura și societatea. Ajungînd să aibă „pasiune" pentru învățătură și citit încă din primii ani de școală, tînărul elev stăpînește „făclia" care îi va lumina întreaga sa viață, conducîndu-l la succese și bucurii.

Cer cuvîntul

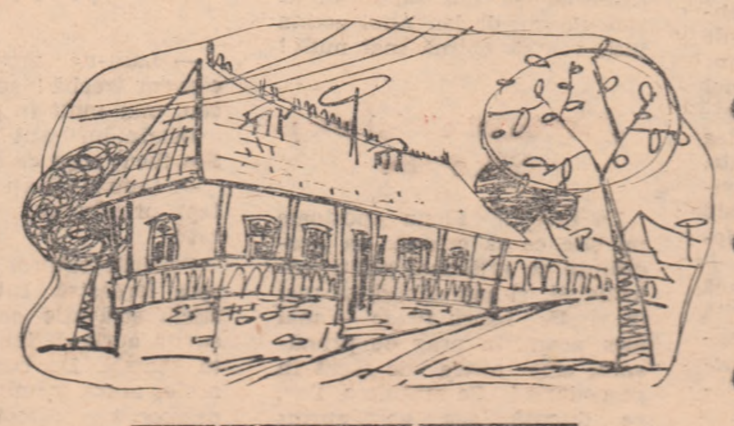
În numele detașamentului a cărei președintă sînt, mă înscriu și eu la discuție.

Dragă Paul, atitudinea ta față de învățătură, de prieteni și mai ales față de părinți nu mi-a plăcut de loc. Orice copil e bucuros cînd află că părinții săi sînt fruntași în muncă. La fel și părinții. Cum pot altfel mulțumi pentru grija ce le-o poartă? Gîndește-te mai mult la acest lucru.

La noi în clasă nu s-au întîmplat asemenea lucruri și nici n-o să se întîmple. Aceasta pentru că am înțeles că prietenia nu înseamnă să-i acoperi greșelile. Apoi Georgică trebuia să ceară sprijinul și celorlalți pionieri pentru a-l ajuta pe Paul. Cred că adunarea îi va folosi. Trebuia să înțeleagă că numai fiind atent la explicațiile tovarășilor profesori, învățînd zi de zi, poți avea rezultate bune. Acesta e „secretul".

LEFTER VASILICA

cl. a V-a, Școala de 8 ani, satul Oancea, raionul Brăila, regiunea Galați

Ne e dragă GOSPODĂRIA COLECTIVĂ

Așa mi-au spus colectiviștii cu care am stat de vorbă la G.A.C. „1 Mai" din comuna Ruginoasa, regiunea Iași. Gospodăria e a doua casă a lor. De aci a început viața lor nouă, de aci belșugul de roade. Din 1956, cînd a luat ființă gospodăria, și pînă acum, cîți oameni și-au schimbat traiul! La fiecare pas o casă nouă îți dă bineţe, o școală nouă îi primește pe fiii harnicilor colectiviști.

Incearcă să bați la o ușă de gospodar. La oricare. Ospitalitatea moldovenească îți va surîde din prag. Și intri. Și în orice casă gazda te va ruga să te așezi comod pe un scaun, care face parte din mobila nou cumpărată, apoi va deschide aparatul de radio. Puțină muzică... Și îți va vorbi despre bucurii, despre ce ar dori să-și mai tîrguie.

Aici, de pildă, locuiește colectivista Maria Bodoașcă. Cu banii primiți pentru cele 239 de zile muncă, și-a renovat casa, și-a cumpărat mobilă și aparat de radio și, în curînd, îmi mărturisește ea, își va lua televizor! Copiii așteaptă cu bucurie!

Părăsind casele gospodarilor, poposești cîteva clipe și la sediul gospodăriei colective. Și aici te întîmpină noul. Numai în 1963 s-au construit două grajduri, două padocuri pentru păsări și în curînd va fi gata instalația de apă.

Și cînd te gîndești că la noile construcții ale gospodăriei au dat o mînă de ajutor și pionierii din unitatea nr. 30 de la Școala de 8 ani din comuna Ruginoasa! Să-i fi văzut cum se-ntreceau la căratul cărămizilor, al pietrei, al nisipului.

Nu s-au mulțumit însă numai cu atît. Săptămînal, organizați pe grupe, pionierii vin la gospodărie să învețe cîte ceva din rosturile muncii în colectiv, să-și ajute părinții, frații.

— „Fetele, sub supravegherea tovarășei îngrijitoare, curăță cotețele, hrănesc păsările cu grăunțe. Băieții se ocupă cu hrana oilor, a vițeilor, le cară apă... Unii dintre noi s-au împrietenit atît de mult cu păsările, cu animalele, încît au hotărît să se facă îngrijitori" — îmi spune pioniera Macovei Rodica din clasa a VI-a A. De la ea am mai aflat că Ștefănescu Constantin, colegul ei, ori de cîte ori are cîteva clipe de răgaz, dă o fugă pînă la gospodărie, stă de vorbă cu brigadierul, îl întreabă tot felul de amănunte privind îngrijirea oilor și că nu mică i-a fost bucuria cînd într-o zi brigadierul i-a spus: „Vei fi un îngrijitor bun!"

Arsintescu Constanța iubește mult păsările. Părinții ei lucrează la cîmp. Cînd va fi mare — a hotărît Constanța, va fi zootehniciană.

Mărturii simple... De gospodăria colectivă îi leagă pe copii bucuriile lor de zi cu zi, bucuriile părinților lor. Mîine, mulți dintre pionierii de la Școala de 8 ani din comuna Ruginoasa îi vor înlocui cu cinste pe aceia de la care învață de ce trebuie să le fie mereu dragă gospodăria.

C. MARTA

Fratele lui Paul

In banca a doua de lîngă fereastră stau doi băieți. Pionierul Anghel Gheorghe și Sălceanu Florea. Deși pînă la începerea cursurilor mai este timp, ei au și intrat în clasă. Gheorghe dictează, Florea scrie în grabă. Să nu credeți că repetă. Nicidecum. Florea copiază exercițiile la matematică după caietul prietenului său, Gheorghe.

Am încercat să-l ajutăm, dar a refuzat. Într-o zi însă, Sălceanu Florea a fost scos la tablă. A ieșit vesel fiindcă avea exercițiile „scrise". Tovarășul profesor l-a întrebat.

— Care este cel mai mare divizor comun al numărului 216?

O privire pe caiet și răspunsul a venit imediat.

— Ce lucrare ai făcut pentru a afla rezultatul? l-a întrebat din nou tovarășul profesor.

Sălceanu s-a zăpăcit. Avea toate rezultatele, dar ce lucrări făcuse nu știa. Și aceasta pentru că nu le judecase singur, nu muncise pentru a le afla.

Seara, după ce am terminat orele, toți pionierii au rămas la o adunare. L-am oprit și pe Sălceanu. Am discutat mult cu el, i-am arătat în ce constă vina lui, cum trebuie să învețe. Nu știu dacă a înțeles, dar acum elevul Sălceanu Florea deși n-a ajuns printre fruntași, nu mai copiază, a început să obțină note de 6 și 7 și sperăm că va încheia trimestrul cu bine.

Același lucru îi doresc și lui Paul.

RECE ELENA

cl. a V-a, Școala de 8 ani, comuna Ologi, raionul Turnu Măgurele, regiunea București

O MÎNĂ DE AJUTOR DIN PARTEA PIONIERILOR E TOTDEAUNA BINEVENITĂ LA GOSPODĂRIA AGRICOLĂ COLECTIVĂ „16 FEBRUARIE" DIN MOGOȘOAIA. PIONIERII VIN DESE ORI SĂ AJUTE LA ÎNGRIJIREA ANIMALELOR MICI

Pe melea…

Musafirii

Emilia a scos reşoul din priză, a dat vasul cu lapte jos şi, după ce a cufundat termometrul în lapte, ca să se convingă că are temperatura potrivită, de 39 de grade, a început să pregătească biberonul.

— Cum te-au primit dimineaţă ? întreabă brigadiera Elena Apostoaie intrînd pe uşă.

— Bine, răspunde Emilia, turnînd lapte în bidonaşul prevăzut cu un biberon roşu. De data aceasta, bine !

Brigadiera o ajută pe Emilia să toarne laptele, apoi ies împreună îndreptîndu-se spre ţarcul viţeilor.

Simţind în nări mirosul dulceag de lapte, viţeii îşi ling pofticioşi boturile, ridică nerăbdători capetele cu smocuri de păr mătăsos în loc de coarne. Fiecare vrea să fie luat primul în seamă, întinde insistent gîtul. Cele două crescătoare aleg însă dintre boturile ridicate, pe cel mai mic. E al unui viţeluş cu fruntea bălţată cu alb şi cafeniu, cu nările negre. Mezinul — n-are nici o lună — cum dă de biberon, îl înşfacă între gingii şi trage cu poftă din laptele călduţ. Ochii cu pupilele ca nişte nasturi i se umezesc, plescăie din limbă de plăcere.

— Probabil că ieri nu era suficient de cald laptele. Sau poate era prea rece...

— Da, n-am mai pus termometrul, am apreciat aşa... Ei, dar uite c-au venit musafirii. Lucian, Vasile, Gheorghe. V-aţi spălat mîinile ? îi întreabă pe cei trei pionieri veniţi să dea ajutor la hrănirea viţeilor.

În loc de răspuns, întind toţi trei palmele înainte : s-au spălat chiar acum, sînt umede. Aşa că pot intra în mijlocul viţeilor.

Brigadiera o lasă pe Emilia să se descurce singură cu viţeii, mai ales că are şi ajutoare acum ! Se duce să-i spună preşedintelui că s-a terminat treaba la separatorul de lapte. Smîntîna e pusă în bidoane, aşa că poate să telefoneze la Bacău să vină s-o ridice. Ei, colectiviştii din Săuceşti au contractat în acest an zece mii kg de smîntînă. De pe lapte şi smîntînă au luat anul trecut sute de mii de lei. Anul acesta însă vor să obţină mai mult !

„Necazurile" lui moş Gheorghe

La început, Elena Apostoaie nu ştie ce să creadă. La preşedinte se află mai mulţi colectivişti, şi mai tineri şi mai în vîrstă. Lucru firesc — mai ales acum, în prag de primăvară, sînt atîtea de făcut în gospodărie ! Se sfătuiesc. Dar, ce discută aşa de aprins acum ?... Se lămureşte repede cînd îl zăreşte în mijlocul lor pe Gheorghe Hriban, drept, cu părul albit.

— Lasă-ne moşule în pace, c-avem treabă ! spune un flăcău, mai mult în glumă.

Bătrînului atît i-a trebuit. S-a făcut roşu ca sfecla :

— Cum ?! N-aţi spus să aştept primăvara ? Uite c-a venit !

Privirile tuturor se îndreaptă spre fereastră. Intr-adevăr, în sticla străvezie se zbenguie o şuviţă aurie de lumină. Se arăta soarele. De bună-seamă că acolo, afară, pămîntul aburește dezmorţit, aşteptînd iureşul tractoarelor, pregătite deja. Prin viroage însă strălucesc încă pete de zăpadă.

Vasile Ivan, preşedintele, înţelese că nu era chip să scape de bătrîn. Toată iarna a dat pe la gospodărie. Aşa s-a întîmplat şi anul trecut. Au încercat colectiviştii să-l convingă să stea acasă, să se odihnească — c-a muncit destul cînd a fost tînăr. N-au reuşit. Moşul a organizat o brigadă din oameni de seama lui — „brigada flăcăilor", cum au numit-o unii, în glumă. Brigadier era el. A cerut să li se dea în seamă lucrările de întreţinere în livadă. Iar mai apoi, au amenajat o pepenărie, pe malul Siretului. Cît era ziulica de mare, bătrînul se plimba ţanţoş în jurul colibei, cîntărea din privire pepenii dolofani, cu dungi verzi, ce se împlineau sub privirile lui. Cu cuţitul la brîu, aştepta să se coacă. Şi cînd le-a venit sorocul, a despicat unul în felii mari şi l-a poftit şi pe preşedinte să guste. Era ca mierea. Pepeneria o îngrijise aşa cum l-a învăţat agronomul, ca la carte.

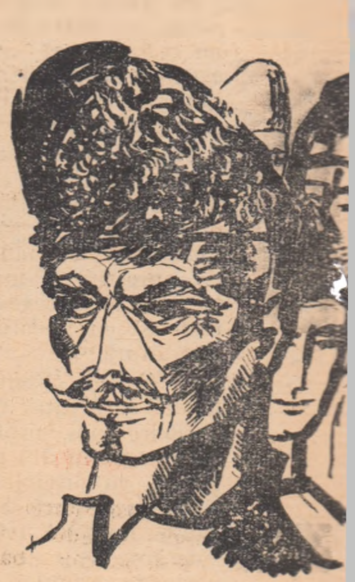
— Mai aşteaptă cîteva zile, să se mai încălzească vremea, şi te poţi duce la grădină, i-a spus Vasile Ivan bătrînului. Să facem şi anul acesta pepenărie. De altfel, Vasluianu şi Cojocaru au şi pregătit motopompele, le trimitem în curînd la Siret.

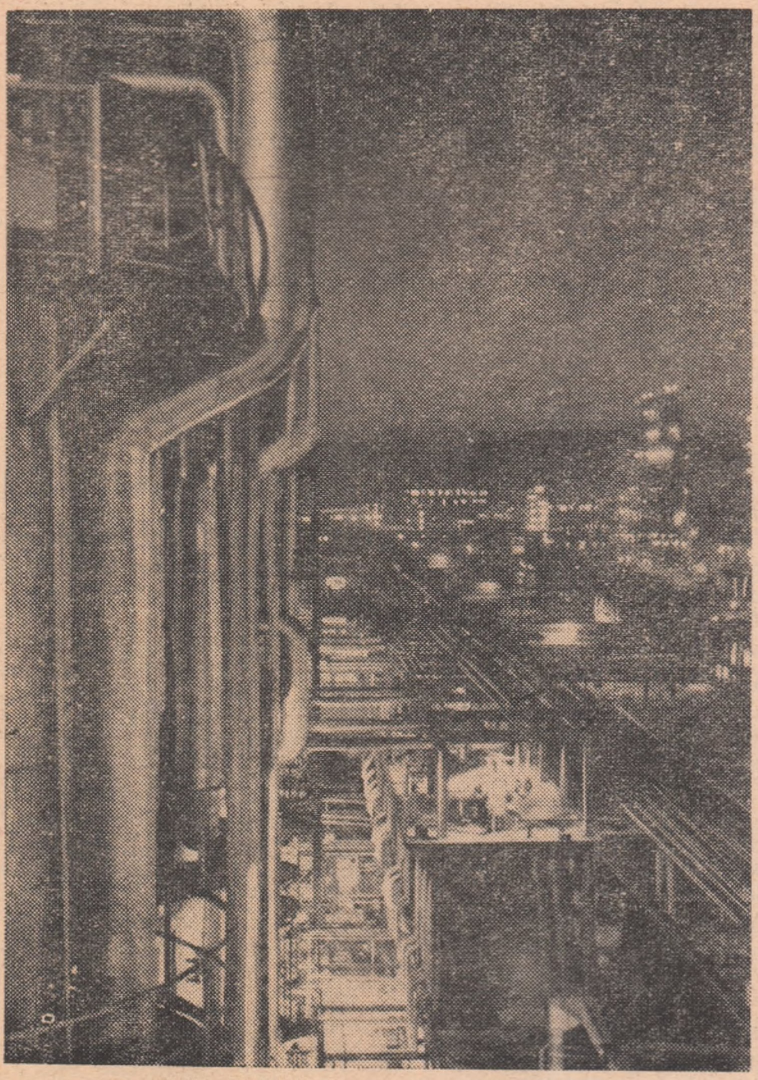
Bătrînul a răsucit căciula în mîini, şi-a îndesat-o bine cap, apoi a ieşit netezîndu mustăţile.

O amintire

Cine nu-l cunoaşte pe m Gheorghe, nu-i ştie nici dîrz nia. Vasile Ivan însă îl cunoa te bine. De cîte ori îl vede, vine în minte o întîmplare demult.

Era tot într-o primăvară. (mai mulţi din sat se aflau plugurile boiereşti, la Mîr Să plătească baniţa de porui

Din noul peisaj industrial : Rafinăria din Oneşti.

ORCHESTRA PIONIERILOR

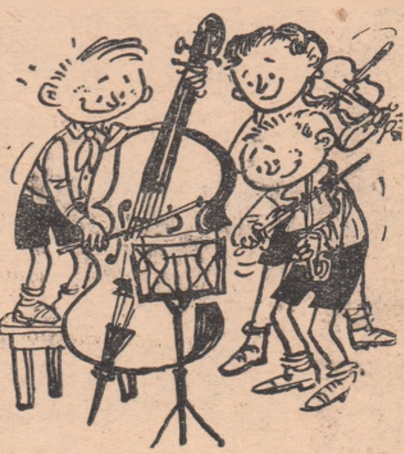
Duminică după-amiază. Nu e zi de şcoală, cu toate acestea, în clasa a VII-a de la Şcoala de 8 ani nr. 2 din Găeşti, regiunea Argeş este o zi de intensă activitate.

Afară e frig, dar aici domneşte o căldură plăcută, o atmosferă îmbietoare, însufleţită, dominată de o disciplină cerută de însăşi munca ce se desfăşoară.

Pionieri sînt cei 14 instrumentişti, sau sînt greieri, care au pornit dintr-un volum de fabule cu mandoline şi chitare să concerteze la balul furnicilor cu hambarele pline ? ! De bună seamă că sînt pionieri, şi toţi formează orchestra şcolii, iar astăzi au zi de repetiţie. Sînt pionieri, le-am găsit numele trecute în cataloage, nume caligrafiate frumos, începînd din clasa a II-a pînă în clasa a VII-a. Şi cîte nu ştiu să spună cataloagele ? !... De pildă, mi-au arătat nota zece la purtare în dreptul tuturor numelor. Catalogul clasei a II-a mi-a arătat notele lui Hoţescu Adrian, cel mai tînăr mandolinist, cu cele mai mari note. Din catalogul clasei a IV-a am aflat că pioniera Coşoiu Violeta are între mediile „zece" un singur 9 la... caligrafie, iar catalogul clasei a V-a a ţinut să-mi arate că eleva Iordache Daniela are numai medii de zece pe trimestrul I. Aş putea să citez multe exemple : Cărămizaru Valentin, Hoţescu Anca, Stoica Marian, Popescu Irina-Cornelia sau Şerban Mariana (preşedinta unităţii) şi Rizescu Maria.

Avînd la îndemînă instrumentele noi-nouţe şi o îndrumare calificată, talentaţii pionieri găeşteni cu care aţi făcut cunoştinţă, pătrund tot mai mult tainele notelor muzicale, îşi dezvoltă aptitudinile artistice. Şi fără îndoială că talentul lor se va face cu prisosinţă cunoscut în cadrul concursului cultural-artistic al pionierilor şi şcolarilor.

AUREL IORDACHE
profesor

VEŞTI DE LA COPIII DIN ŢĂRILE SOCIALISTE

... Pisica se joacă cu un ghem. Nimic neobişnuit. Micuţa Huang Hei-ni a surprins însă nişte mişcări interesante, iar în mintea ei a şi încolţit viitorul desen. Iat-o desenîndu-l.

Vacanţă plăcută!

Vine, vine primăvara... mai greu peste păduri şi cîmpii, mai repede în şcoli unde a poposit mai întîi, aducîndu-le copiilor vacanţa. Şi odată aflaţi în vacanţă, unde s-o porniţi întîi ? Oriunde vă veţi întîlni cu cîntecul, veselia, odihna recreativă. Multe din manifestările înscrise la loc de cinste în agenda vacanţei sînt închinate cunoaşterii realizărilor obţinute de poporul nostru în cei 20 de ani de la eliberare. Pionierii şi şcolarii din Bucureşti, Cluj, Iaşi, Ploieşti, Braşov şi alte oraşe, vor vizita muzee şi case memoriale, localităţi cu o bogată semnificaţie în istoria poporului nostru, şantierul hidrocentralei de la Argeş ş. a. Oaspeţii Palatului bucureştean al pionierilor vor participa la dimineţi ale cîntecului şi poeziei, vor asista la spectacole de teatru şi balet, iar teatrele şi cinematografele din întreaga ţară vor prezenta spectacole pentru copii.

Vacanţa însă, va permite copiilor şi o întîlnire cu multe din frumuseţile patriei prin nenumăratele excursii ce se vor organiza — prilej minunat pentru ei de a-şi aşterne pe hîrtie impresiile din aceste excursii pentru a le trimite redacţiei noastre la Concursul *„Frumoasă şi bogată eşti patria mea socialistă !"* La Sinaia, Predeal, Buşteni şi în alte localităţi, O.N.T. a organizat tabere pentru elevii din Bucureşti, Iaşi şi alte oraşe.

„Carnavalul primăverii", organizat în sălile Palatului pionierilor — va încununa frumuseţea vacanţei de primăvară.

...urile Siretului

sau de grîu, luată în iarnă, să aibă cu ce să astîmpere foamea plozilor. De dimineață pînă seara stăteau îngheboșați pe coarnele plugurilor, frămîntau lutul cu tălpile goale.

La prînz, în ziua aceea, le-au adus de mîncare o găleată cu castraveți acri și mămăligă de uruială.

— Dar ce sîntem noi, animale? s-a desprins de lîngă boi un sătean. S-o mănînce boierul mîncarea asta! s-a încrîncenat, părăsind plugul. Era Gheorghe Hriban.

Nu după mult timp și-a făcut apariția însuși arendașul, Avram Avram, cocoțat pe un cal. A încercat să-i calce în picioare pe oameni. Gheorghe Hriban a pus atunci mîna pe un răsteu și, împreună cu ceilalți, l-au pus pe arendaș pe fugă.

— Pe atunci munceam pentru alții, siliți. Acum facem pentru noi ceea ce facem. Lucrăm cîmpul cu tractoare, cu mașini bune. Și atunci, cum să te rabde inima să stai pe cuptor?

Sînt vorbe pe care Gheorghe Hriban le pomenește adesea. Și vorbele lui sînt însoțite întotdeauna de fapte.

Geografie

Autobuzul gospodăriei a oprit chiar lîngă grajdul viţeilor. Şoferul le-a promis băieţilor c-o să-i ia cu mașina pînă-n sat, că-i este în drum. Băieţii n-au aşteptat prea multă invitaţie, cum l-au auzit sunînd, i-au ieşit înainte.

— Ei, aţi văzut grajdurile noi, v-au plăcut viţeii?

— Da. Le-am dat lapte cu biberonul, i-am periat, le-am aşternut paie curate. Şi... am mai învăţat şi ceva geografie.

— Cum, adică?

Lucian scoate din buzunar un caiet cu pătrăţele de aritmetică, plin cu însemnări şi cifre.

Şoferul îl răsfoieşte şi face ochii mari: însemnările vorbesc despre satul lor, despre gospodărie! Ce, anume? Că-n Săuceşti s-au ridicat 300 case noi, că înainte nu era nici un medic în comună, iar acum doi, ba şi un farmacist. Mai vorbesc însemnările despre cele trei şcoli construite, despre căminul cultural care e în construcţie şi care va avea o sală modernă de spectacole, bibliotecă, şi despre multe alte lucruri cu privire la istoricul satului.

— Vrem să facem o monografie! spun copiii cu însufleţire.

— Bun, bun de tot! Ei, acum sus!...

Şoferul porneşte motorul. Ochii săi cuprind parcă totul dintr-o privire: feţele luminoase ale copiilor, gospodăria cu bogăţiile ei, satul cu sutele de antene de radio şi televizor, răspîndite în cele patru puncte cardinale, pe acoperişurile caselor. Satul lor frumos, înfloritor — aşa cum l-au zugrăvit copiii în geografia lor adunată pe paginile unui caiet de matematică!

AL. DINU IFRIM

Aici studioul „Casei pionierilor din Bistrița"

Totul a început cu o mică galenă, o simplă cutiuță în care cei cîțiva pionieri, membrii ai cercului radiotehnicienilor de la Casa pionierilor au montat cu grijă o bobină, cristalul și cordonul căștii. Au trecut cîteva zile și iată: o răsucire a micului buton din plexiglas, și în căștile lipite pe urechi s-au auzit cîteva pîrîituri apoi, pe neașteptate, melodia unui cîntec vesel. Aparatul funcționa! Era primul succes al cercului.

Vestea s-a răspîndit repede printre pionieri și, în cîteva zile, cercul radiotehnicienilor de la Casa pionierilor din Bistrița numără peste 50 de membri. Nucleul acestui cerc îl formează pionierii Grecu Călin, Bărbuțan Ilie, Cișma Dorel, Mureșan Ion, Cîrdu Ion și alții.

Cît a trecut de atunci, de la prima galenă? Doar un an și ceva. Dar în acest timp cîte bucurii n-au avut membrii cercului?

Nu de mult, pionierii Școlii de 8 ani nr. 1 din Bistrița au primit din partea Casei pionierilor un pachet. Un pachet destul de voluminos cu inscripții într-un roșu vizibil: „fragil", „nu mă răsturnați!" Curiozitatea a fost, firește, destul de mare. Ce putea să conțină pachetul? L-au desfăcut cu grijă și nu mică le-a fost mirarea cînd din pachet au scos un aparat de radio, „receptor" cum îl numesc specialiștii, însoțit de un bilețel: „Din partea noastră, a tehnicienilor radio de la Casa pionierilor".

Micii constructori nu s-au oprit însă aici. Au realizat aparate de amplificare, o combină muzicală și chiar mai mult... De curînd, în difuzoarele instalate în toate sălile Casei pionierilor a răsunat o voce precipitată de copil: „Aici studioul Casei pionierilor din Bistrița. Transmitem prima noastră emisiune". Era vocea pionierului Bărbuțan Ilie. Cred că bănuiți despre ce e vorba. Radiotehnicienii casei au construit, sub conducerea tovarășului Emil Pop, un adevărat studio, din care se pot transmite, pentru pionierii casei, buletine de informații, cîntece, mici scenete.

Și totul a pornit de la o mică galenă, o simplă cutiuță, în care cîțiva pionieri au montat o bobină, un cristal și o pereche de căști. Ce vor mai construi? Radiotehnica este un domeniu vast, cu atîtea și atîtea taine, care nu așteaptă decît să fie dezlegate. Pionierii din Bistrița pătrund tot mai adînc în aceste taine.

VIOREL TONCEANU

Foloasele excursiilor

În Uniunea Sovietică se organizează mii de expediții turistice la care iau parte milioane de școlari. În timpul acestor expediții, pionierii cercetează locuri istorice, adună un vast material didactic.

Întorși din expediție, turiștii din Ucraina bunăoară, au creat 9 700 de muzee școlare „V. I. Lenin", muzee și camere ale gloriei pionierești și muzee școlare etnografice.

Turiștii școlii de opt ani din Sceastlivensk, regiunea Crimeea, au descoperit un uriaș lac subteran. Acest bazin natural este folosit acum pentru irigarea ogoarelor colhoznice.

Pionierii care au străbătut teritoriul raionului Gomelevici, au alcătuit un valoros atlas istoric-geografic al raionului, iar pionierii școlii medii din Prudkovo, raionul Mozîrsk, regiunea Gomel, au cules în timpul expedițiilor creații populare orale și au alcătuit deja a treia culegere.

Colțul zoologilor

— Copii, iată un melc!

Zeci de capete s-au aplecat deasupra micii viețuitoare, iar cîteva clipe mai tîrziu, copiii au început să-și pună zeci de întrebări: la ce-i folosesc cornițele, cu ce se hrănește, ce foloase aduce, dacă are și melcul creier, și cîte și mai cîte.

Cineva a avut atunci o idee:

— Ce-ar fi să organizăm în clasă un colț viu? În felul ăsta am putea să studiem pe îndelete unele viețuitoare.

Așa au făcut. După cîteva zile, în clasă a apărut colțul viu cu peștișori, melci, moluște etc. Apoi copiii s-au apucat să facă diverse experiențe. Într-un vas, bunăoară, au pus un strat de pămînt, unul de nisip și unul de frunze, iar deasupra o rîmă. Ce va face mica vietate? În fiecare zi, un elev face de serviciu la colțul viu, notînd într-un jurnal special observații asupra comportării viețuitoarelor în diverse împrejurări. Lîngă colțul viu a fost amenajată și o mică bibliotecă: cărți, broșuri, articole din reviste și ziare. Dar lucrurile nu se opresc aici: copiii și-au propus să viziteze sistematic parcul zoologic, să se întîlnească cu zoologi de frunte din oraș. Toate acestea îi ajută să învețe mult mai bine la științele naturii.

Inițiativa tinerilor zoologi din Lodz este îmbrățișată de un mare număr de elevi din oraș și din întreaga R.P. Polonă.

Pictoriță la 7 ani

Micuța Huang Hei-ni are numai șapte ani. Dar în ciuda vîrstei sale foarte fragede, Huang dovedește un real talent pentru pictură. La cea de a doua expoziție internațională de picturi, realizate de copii, de la Londra, ea a obținut premiile I și II, iar la expoziția de picturi ale copiilor, organizată în cadrul celui de-al VIII-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților de la Helsinki, a cucerit Medalia de aur.

EV MEDIU ÎN SECOLUL XX

Ev mediu în secolul XX? Imposibil, veți spune. Și-mi veți argumenta imediat cu manualul în care scrie: Evul mediu a început între secolele V și IX și a luat sfîrșit între secolele XVI și XVII.

Și totuși, în zilele noastre...

Arabia Saudită este o țară cu puternice urme chiar ale sclaviei. Aici se găsesc sute de mii de sclavi. Familii întregi trăiesc din generație în generație în robie, mai rău ca vitele, fiind proprietatea absolută a stăpînilor care-i pot „vinde", „împrumuta", „ucide". Mizeria, foamea și înapoierea în care trăiește poporul sînt inimaginabile. Sauditii trăiesc cu groaza permanentă a foamei. Tuberculoza e larg răspîndită, 95 la sută din populație suferă de boli de ochi, holera seceră și azi sute de vieți omenești. Analfabetismul este aproape general.

Atît de sărac să fie pămîntul acestei țări încît nu poate asigura nici hrana locuitorilor săi? Nu! Dar ce le mai rămîne oamenilor din sate cînd două treimi din recoltă se duce pentru arenda pămîntului? Dar alte bogății nu mai are această țară? Are! Și încă bogății uriașe. Descoperirea și exploatarea zăcămintelor de petrol a îmbogățit mulți oameni de afaceri occidentali, a umplut de aur pe guvernanții arabi. Viața poporului nu s-a îmbunătățit însă cu nimic. De unde să mai ajungă banii pentru hrana și sănătatea poporului, cînd numai fostul rege Saud risipea milioane de dolari pentru petreceri, pentru huzurul său. Avionul lui cu tron turnant, lift, saloane era un adevărat palat zburător. Dar nu un palat din basme apărut ca din senin. El a costat mult aur, aur strîns din exploatarea poporului și a bogățiilor țării. Saud, care domnește acum l-a întrecut cu mult pe tatăl său. Familia lui are cîteva avioane și 24 de palate în capitala Er-Riad. Unul din palate ocupă 2,5 km² și a costat 45 milioane de dolari. Acest palat folosește o cantitate de energie electrică mai mare decît întregul oraș Er-Riad cu populația sa de 300 000 de locuitori.

Oare vor rămîne toate acestea neschimbate? Nu! Dovadă revoluția din Yemen din septembrie 1962. Yemenul revoluționar a scuturat cătușele medievale, a început o viață nouă.

Evul mediu e trecut de mult în arhivele îndepărtate ale istoriei. El nu mai poate avea loc în secolul XX.

În vizită la Institutul de cercetări alimentare

V-ați gîndit vreodată cîți oameni au contribuit prin munca și cunoștințele lor la satisfacerea preferințelor voastre gastronomice? Chiar dacă v-ați pus această întrebare, mai mult ca sigur că nu v-a trecut prin minte că, înainte de a ajunge în frigiderul cofetarului, aceste bunătăți au trecut mai întîi prin retortele și eprubetele chimiștilor, pe lamele microscoapelor biologilor și prin aparatele complicate ale inginerilor tehnologi. Acesta este drumul pe care-l parcurg astăzi produsele alimentare de larg consum înainte de a deveni prilej de delectare pentru noi, consumatorii. Ele sînt obiect de studiu pentru colectivul de cercetători științifici din cadrul Institutului de cercetări alimentare din Capitală. În laboratoarele acestui institut, laboratoare dotate cu aparatură modernă, își primesc certificatul de naștere o sumedenie de produse alimentare.

Trei științe principale își dau mîna pentru realizarea sarcinilor institutului: chimia, biologia și tehnologia.

Prima determină procedeele de obținere a produsului alimentar studiat și analizează compoziția sa chimică.

Cea de a doua studiază efectul său asupra organismului veghind asupra sănătății consumatorilor.

Iar cea de a treia elaborează aparatura industrială cea mai potrivită pentru producerea la un preț de cost cît mai scăzut a alimentului studiat.

Prin diverse metode fizico-chimice, în laboratoarele institutului se pot analiza toți compușii unor produse alimentare, făcîndu-se posibilă îmbunătățirea lor pe baza unor adaosuri care să crească valoarea lor nutritivă sau tonifiantă. De pildă, înghețata, care se consumă vara ca răcoritoare, a căpătat o valoare alimentară incontestabilă. Ea are un bogat conținut de vitamine și poate cuprinde pînă la 12% substanțe grase, consumul ei chiar și în timpul iernii fiind perfect justificat.

Dintre alimentele obișnuite cele care nu mai au secrete pentru chimiști sînt uleiurile vegetale. Studiindu-se componența în acizi grași a acestor uleiuri s-a ajuns la cunoașterea precisă a valorii lor nutritive. Margarina romînească — rod al acestor cercetări — are o valoare alimentară egală cu aceea a untului fiind mai ușor tolerată de organism.

Aspectul tehnologic al cercetărilor institutului nu este mai puțin important decît cel chimic sau biologico-medical.

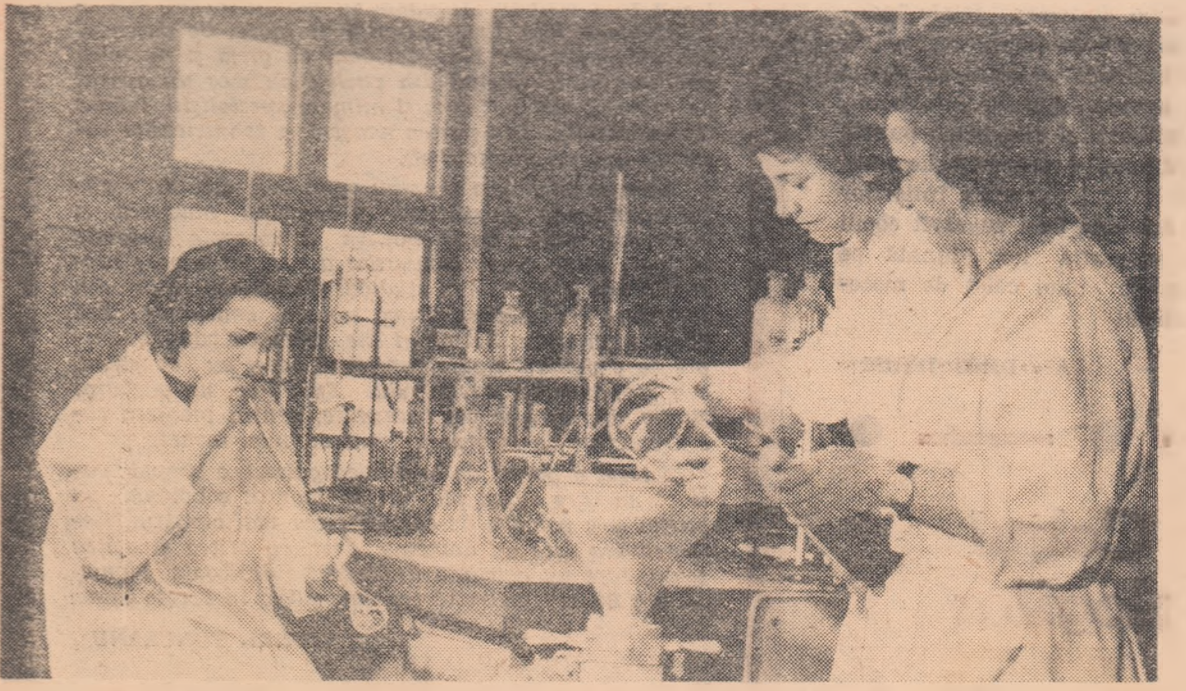
Prin modificarea modului de preparare al unui aliment se poate obține, nu numai îmbunătățirea productivității muncii. În momentul de față industria alimentară — care este una dintre cele mai tinere industrii — necesită și permite un grad din ce în ce mai înalt de mecanizare și automatizare. Inginerii tehnologi din cadrul institutului elaborează în linii mari utilajul ce va fi folosit în procesul de producție. Pe baza indicațiilor acestora se montează instalații de proporții reduse (este episodul denumit faza pilot). Abia după ce faza pilot a dat rezultate mulțumitoare se trece la faza industrială, adică la construirea uzinei la proporțiile cerute de producția în masă planificată.

Și, bineînțeles, că ultima fază a istoriei oricărui produs alimentar, și cea mai familiară pentru noi consumatorii, este faza... gastronomică, ce constituie în același timp și examenul activității colectivului de cercetări din cadrul institutului pe care vi l-am prezentat în aceste cîteva rînduri.

ADRIAN MÎNTULESCU

Chimista Henrieta Antoni lucrează la analizele necesare fabricării margarinei.

În laboratorul de conserve se realizează omogenizarea nectarului de fructe.

Curiozități din viața plantelor și animalelor

FLORI... CONGELATE

Florile se pot conserva un an de zile prin congelare. Prin congelare și ținere sub vid s-au putut păstra timp de un an trandafiri, care după decongelare au reînflorit după trei zile.

FLOARE URIAȘA

Rafflesia Arnolda este numele uneia dintre cele mai mari flori cunoscute în botanică. Este o plantă parazită care trăiește pe tulpinele arborilor tropicali din insula Sumatra. Floarea are culoarea roșu aprins și are un miros puternic. Greutatea ei este de 6 kg, iar diametrul de circa un metru.

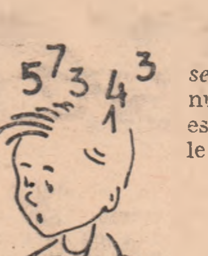
LA CE ÎNALȚIME AJUNG VIEȚĂȚILE?

Păsările trăiesc în munți la o înălțime de cel mult 4 500 de metri. Cîțiva fluturi au fost descoperiți la înălțimea de 6 000 de metri. Se pare că viețățile care trăiesc la cea mai mare înălțime sînt păianjenii. Ei rezistă chiar la 7 500 de metri, hrănindu-se cu ceea ce le aduce vîntul.

DINȚII DELFINULUI

Delfinul, deși are 96 de dinți, înghite hrana fără s-o mestece.

PROBLEME DISTRACTIVE

● Trei numere consecutive. Suma a trei numere consecutive este 999. Care sînt acele numere?

● Cîte bile? Într-un sac se află 14 bile, 7 albe și 7 negre. E întuneric și nu se pot distinge culorile. Cîte bile trebuie scoase ca să fim siguri că avem printre ele o pereche de aceeași culoare?

● De 5 ori cifra 9. Cum putem ajunge la rezultatul 79, întrebuințînd în cîteva operații matematice de cinci ori cifra 9?

● Ionel a cumpărat pentru cercul de radioamatori din școala sa 40 de rezistențe electrice pentru care a plătit 40 de lei. Știind că rezistențele bobinate costă unele 4 lei, altele 2 lei bucata, iar cele chimice 0,25 lei, puteți spune cîte rezistențe din cele trei feluri a cumpărat Ionel?

O experiență amuzantă

Legați un fir de ață de un inel și apoi îl suspendați de un cui bătut în perete sau de orice alt obiect fix. Susțineți că veți da foc firului de ață și inelul nu va cădea. Aprindeți firul de ață și veți demonstra că inelul va rămîne suspendat de „cenușa" firului ars.

Explicația: firul de ață a fost lăsat înainte într-o soluție saturată de sare în apă (soluția saturată se obține turnînd sare într-un vas cu apă pînă cînd sarea nu se mai dizolvă și rămîne pe fundul vasului timp de 10 minute). Se scoate și se lasă să se usuce. Acest lucru trebuie făcut de 2—3 ori. Cînd arde firul de ață, inelul rămîne suspendat de un adevărat cordon de sare care nu a ars o dată cu ața. Pentru reușita experienței aveți grijă să nu îndoiți firul pentru a nu rupe cordonul de sare și inelul să nu aibă balans în timpul arderii sau în urma arderii firului, deoarece cordonul de sare este foarte fragil. În prealabil este bine să faceți cîteva încercări.

ÎN VACANȚĂ LA PALATUL PIONIERILOR

Între 22 martie și 5 aprilie a.c. Palatul pionierilor organizează o serie de activități recreative de vacanță pentru pionieri și școlari. Vă prezentăm o parte dintre ele.

La 28 martie — ora 10 — în sala de teatru a palatului, se va desfășura concursul pe tema **„Frumoasă și bogată ești patria mea socialistă"**. La 22 martie — ora 10 — în sala P.M.R. de la palat, copiii vor avea prilejul să învețe cîntece și poezii noi despre patrie și partid în cadrul unei **„zile a cîntecului și versului îndrăgit"** pe tema **„Țara mea de soare, țară înfloritoare"**. În zilele de 23 și 27 martie orele 9,30 în sala de teatru se vor viziona filmele **„Lupeni 29"** și **„Tudor"** și vor avea loc întîlniri cu realizatorii acestor două filme. De asemenea, vor rula și alte filme artistice în zilele de 29, 30 martie și 1 aprilie la orele 10. Se vor prezenta mai multe spectacole: **„De ce fuge cîinele după pisică"** (la 22—24 martie orele 11), **„O idee nemaipomenită"** (la 24, 25 și 26 martie orele 10) și **„Puiul de barză"** (între 3—5 aprilie orele 10).

Iată încă o surpriză foarte plăcută pe care o pregătește Palatul pionierilor: în zilele de 26 și 27 martie la orele 15 **„Carnavalul primăverii"**, care se va desfășura în sălile de marmură.

O pasiune veșnic prezentă în rîndul copiilor: SPORTUL. La 22 martie va avea loc Concursul **„Să fim purtători ai insignei de polisportiv"**, iar între 26 martie și 5 aprilie pionierii din București vor fi cuprinși în întrecerile sportive din cadrul spartachiadei de primăvară a Palatului pionierilor. Și, ca în fiecare vacanță, Palatul pionierilor va organiza excursii prin țară.

Dragi copii, la Palatul pionierilor vacanța vă așteaptă încărcată de daruri și bucurii.

Adeverință de primire

Există un „ce mai faci?“, ca să fie spus! De formă sau de politețe. Iată-l:

— Ce mai faci, bunico, cari apă? Spargi lemne? Mda... Am vrut să văd ce mai faci... La revedere. Mai trec eu pe la dumneata, să văd ce mai faci...

Te-ai răsucit pe călcîie și ai plecat. Bunica știe că ai treburi. „Altminteri, desigur, își spunea ea, ai mai fi rămas“. Ea știe că într-o zi de vacanță un școlar are multe de făcut: un joc cu mingea, o plimbare cu prietenii, bicicleta, un film, lectură... Se bucură de bucuria ta, se bucură că e soare și, totuși, în inima ei, nemărturisit, s-a lăsat o umbră, iar primăvara a pierit pentru o clipă. Cu toate acestea, fii sigur, a doua zi privește din nou în lungul străzii cu mîna streașină la ochi și te așteaptă. Pe tine, sau poate un alt nepoțel.

De data asta stă să plouă și cerul e întunecos. Și iată, pentru că e vacanță, apare un alt nepoțel. Și el deschide vorba cu: „Ce mai faci?“, dar este altceva... Judecați singuri

— Ce mai faci, bunico? Cari apă? Dă-mi voie să te ajut cu... Mai dă-mi o găleată, să fie mai cu spor...

Nu e o treabă prea grea pentru un nepoțel destul de mare. Pentru un bunic, e limpede, e mult mai grea. Bunica a avut de-abia timpul să-și șteargă pe furiș o lacrimă, că apa a și fost cărată...

— Acum ce mai faci, bunico? Te pregătești pentru piață? Dă-mi voie să-ți fac eu tîrguielile... Plouă afară. În 15 minute sînt înapoi.

A doua lacrimă nu se mai șterge. Nici n-a apărut. Așa, un abur doar, îi învelește privirea... Bunica își șterge ochelarii. Dar aburul nu e pe ochelari. Și iată, se aude portița. Bunica de-abia are timp să-și așeze ochelarii.

— Și acum, bunico, ce mai faci? Nu mă pricep la bucătărie, dar dă-mi voie să-ți fac eu surcele... Pentru toată săptămîna.

Bunica aude zgomotul toporului. Afară plouă, cerul nu s-a luminat încă. Așadar, lumina de pe chipul ei nu vine de afară. Nu, nu de afară... Iată și surcelele...

— Acum, ce mai faci, bunico?

Vedeți? Dacă te gîndești bine acesta e un altfel de „Ce mai faci“? Dacă te gîndești, de pildă, la cel de ieri, al primului nepoțel: „Ce mai faci, bunico? Cari apă? Mda... Am vrut să văd ce mai faci! La revedere“...

Dar bunica nu se gîndește la acela. A uitat... Așa sînt uneori bunicii: uituci. Acum se gîndește la altceva.

Afară timpul e posomorît și ploaia adaugă încă un rînd de perdele ferestrelor. Și totuși în casă parcă e mai mult soare ca oricînd... Își lasă inima mîngîiată de aceste raze și nici nu aude ce spune nepoțelul... Tresare.

— Ai spus ceva?

— Da. Ce faci după-masă, bunico? Vii cu mine la teatru? Am luat pentru noi doi două bilete.

Acum bunica știe de unde vine lumina. În casa ei a poposit vacanța. A adus-o nepoțelul.

P.S. Am scris aceste rînduri cu corespondența lui Gugu Ștefan, din Siliștea Crucii, raionul Băilești, regiunea Oltenia, sub ochi. El ne vorbește despre pionierii Pîrvu Ștefan, Iliescu Clementina și Dobre Elvira, care într-o zi geroasă au intrat în casa bătrînei Maria Floarea — singură, bolnavă, 70 de ani — i-au aprins focul, lampa, i-au adus apă, i-au tăiat lemne, i-au promis că o să revină zilnic. Nu era vacanță, nu le era bunică. Era, cum spune corespondentul, „o locuitoare“ din comună. Dar parcă aici e vorba numai de rude? E vorba, pur și simplu, de PIONIERI...

MIRCEA SÎNTIMBREANU

Acum că s-a dat vacanța de primăvară, acum că e primăvară cu adevărat, că o plimbare intră și în programul vacanței și în cel al primăverii, o vizită făcută bunicilor și bunicelor e o chestiune de ore. Vă asigur că toți bunicii din țară ies, începînd de cîteva zile, mai des pe la portiță, privesc bătrînește cu mîna streașină la ochi, în zare, și se întreabă:

— Oare nu-mi vine nepoțelul?

Sau:

— Care din ei o să apară azi?

Nu cred să fie bunici care să privească mult timp în gol. Și nu atît pentru că s-a dat vacanța, și nici pentru că e primăvară, ci mai ales pentru că... Dar ce rost are să înșirăm motivele pentru care bunicile sînt dragi nepoților și nepoții bunicilor?

Așadar, începînd de cîteva zile, în pragul miilor de bunici se ivesc zeci de mii de nepoți, căci numărul mlădițelor e totdeauna mai mare decît al tulpinelor și, cu obrajii îmbujorați, vor zice:

— Ce mai faci, bunicule? Ce mai faci, bunico?

Ei bine, tocmai despre acest „ce mai faci?“ vrem să stăm de vorbă.

Concursul pentru „INSIGNA DE POLISPORTIV“

Care dintre voi, dragi prieteni, nu dorește să devină purtător al „Insignei de polisportiv“! Aceasta este doar o dovadă a dragostei pentru sport, pentru o serie întreagă de discipline sportive ca atletismul, gimnastica, înotul sau turismul. Dar drumul spre „Insigna de polisportiv“ nu este ușor. Trecerea tuturor probelor și îndeplinirea baremurilor necesare, cere o muncă asiduă și perseverență. Și în special multe pregătiri. Tocmai despre aceste pregătiri și concursuri pe care le fac pionierii din regiunea Cluj ne-am propus să vă vorbim și noi astăzi. Deci să pornim la drum.

Primul popas — BISTRIȚA, **Școala de 8 ani nr. 2.** Majoritatea pionierilor și școlarilor din clasele VI-VII, atît băieți cît și fete, sînt înscriși la concurs. Încă de la început, sub îndrumarea profesorului, ei și-au îndreptat atenția spre probele de atletism: alergarea de viteză, săritura în lungime și aruncarea greutății. Pentru primele din aceste probe, pregătirile nu au necesitat un efort deosebit. Așa se explică faptul că de la primele întreceri aproape toți concurenții au trecut normele stabilite. Cu aruncarea greutății, a fost ceva... mai greu. De aceea, aici pregătirile au fost mai intense, continuînd chiar și pe timpul iernii, în sală. Progresele sînt evidente, iar concursurile ce urmează a se organiza, vor aduce rezultate destul de bune. Exercițiile de gimnastică s-au învățat în cadrul orelor de educație fizică și a celor de colectiv sportiv. Acum nu a mai rămas nici unul dintre pionieri și școlari ca să nu le cunoască. Iată de ce s-a și născut ideea ca, pornind de la ele, în primăvară, să se organizeze o repriză de gimnastică pe stadionul orașului.

PREGĂTIRI ȘI ÎNTRECERI ÎN REGIUNEA CLUJ

Pentru pasionații cicliști s-au organizat numai două concursuri, în schimb pentru schiori, duminică de duminică, timp de aproape o lună și jumătate, a fost pregătit cîte un concurs. Cu această ocazie foarte mulți pionieri au învățat să schieze, unii dintre ei specializîndu-se în slalom, o probă frumoasă, mult căutată în concursuri. Menționăm pe Arcăleanu Ioan, Florescu Eugen, Pătrunjel Romeo.

Și acum, de la Bistrița să luăm autobuzul spre Beclean, iar în drum să ne oprim la CHIUZA. Aici, la **Școala de 8 ani din comună**, sportul are mulți prieteni. Pista de alergări, groapa de sărituri, terenul de handbal în 7, cît și cel de volei, sînt amenajate de pionieri prin munca voluntară. Ba chiar și cele două plase — de volei și de handbal — sînt tot opera lor. Cum e și firesc, o mare parte din numeroasele întreceri și pregătiri ce se desfășoară pe aceste terenuri sînt consacrate concursului pentru „Insigna de polisportiv“. Și trebuie să știți că numărul lor este destul de mare. După ce, încă din toamnă majoritatea pionierilor au trecut probele de atletism, au început pregătirile pentru flotări și cățărări, pentru turism cît și pentru sporturile de iarnă. Excursia care s-a organizat în satul Mirești așezat la 8 km depărtare de Chiuza, a fost pregătită cu ajutorul unor drumeții ușoare împrejurul satului. Cu ocazia excursiei, pionierii s-au gîndit să le prezinte colectiviștilor din Mirești și un program artistic, care a fost foarte apreciat. În ce privește flotările și cățărările majoritatea le-au preferat pe primele.

S-au făcut deseori antrenamente organizate. Mai tot timpul însă, în parcul din fața sfatului, pionierii organizează antrenamente ad-hoc. Rezultatul e că foarte mulți dintre ei au trecut chiar de 10 flotări. Bulea Vasile, Oprea Vasile, Blindea Dumitru, Rus Vasile, Moldovan Ion, sînt numai cîțiva dintre aceștia.

De la Chiuza călătoria ar putea continua la Cluj, la Turda, la Cîmpeni sau Huedin. Oriunde însă ne vom opri, cele constatate vor fi la fel de îmbucurătoare.

T. CRISTIAN

UN AJUTOR CU BUCLUC

Povestire de AUREL WEISS

O cunoaşteţi pe Ioana? Ioana din clasa a VI-a B. Preşedinta noastră de grupă. Cea mai bună preşedintă de grupă din detaşament. Are de ce să se mîndrească Ioana, ca şi noi, de altfel! Sîntem primii la colectarea fierului vechi, la noi sînt cele mai interesante adunări, la noi sînt cei mai mulţi pionieri cu distincţii...

Odată însă a dat şi Ioana greş. Să vedeţi cum... Într-o zi, am avut adunare de detaşament. Grigore Viorel, preşedintele detaşamentului, a arătat că, într-adevăr, grupa noastră de pionieri are o activitate bogată. Dar printre multe „în grupa clasei a VI-a B s-a făcut şi s-a dres", Viorel a strecurat vreo două trei exemple de pionieri care nu prea stăteau bine cu învăţătura. Am văzut-o pe Ioana că se încruntă şi se roşeşte mai rău. Ei, nu-i greu de bănuit ce a urmat. A doua zi, adunarea de grupă. Acu n-ar fi fost nici un rău în asta. Dar stai şi tu de vorbă, Ioana cu noi, aşa ca în atîtea rînduri. Să ne sfătuim, să-ţi spunem şi noi o părere. De o mie de ori am făcut aşa şi n-au ieşit lucrurile rău. De astă dată, vine Ioana la adunare cu o listă. Ce fel de listă? O listă: „Ionescu Florentina îl va ajuta la matematică pe Tecuceanu Viorel; Alexandru Radu să-l ajute la geografie şi istorie pe Ciubăr Grigore; Popescu Vlad (adică eu) să-l ajute pe Finţescu Radu la matematică şi romînă" şi aşa mai departe.

— O să răspundeţi în faţa grupei de felul cum îi ajutaţi pe aceşti pionieri — încheie Ioana. Şi cu asta basta.

De ce mi se cuvenea mie tocmai acest Finţescu Radu, am să vă întreb? Asta numai Ioana putea să ştie. Dar cum eu sînt un pionier disciplinat, n-am zis nimic. Fie şi Finţescu Radu. Nu sînt eu cel mai bun din clasă la matematică şi nu fac compoziţii straşnice la romînă? Atunci de ce să mă necăjesc? O să-l fac pe Finţescu grozav la matematică şi la romînă. Aşa mă mîngîiam în gîndul meu. Numai că la toate astea mai trebuia ceva: ca şi Finţescu Radu să fie de acord cu cele de mai sus. Căci auziţi ce s-a întîmplat mai apoi.

Mă duc la Finţescu Radu şi-i spun:

— Ascultă, să vii să te ajut la matematică şi la romînă.

— Cum adică — zice el — să vin!...

— Aşa cum se vine. Să te ajut la matematică şi la romînă.

— Am auzit, nu sînt surd. Şi dacă vrei să mă ajuţi la matematică şi la romînă n-ai decît să pofteşti. Te aştept cu plăcere. Pentru că, în definitiv, tu răspunzi în faţa grupei de mine, nu eu de tine.

Ce părere aveţi de-o asemenea vorbă?

N-am avut încotro şi m-am dus. Ajung acasă la el, camere frumoase, în bloc nou, cu televizor, cu radio, mă rog, şi o găsesc pe sora lui mai mare.

— Radu? Doarme. Dar mă duc să-l trezesc.

Apare Finţescu căscînd, somnoros şi-mi trimite un salut din vîrful degetelor. Scoate, în lehamite, caietul de matematică şi moţăie pe el.

— Hai, zic, ce stai? Să-ncepem!

Atunci îşi aduce aminte că la 6 e meci la televizor.

— Bine, zic, dar acum e abia 4. Pînă la 6 învăţăm şi după aceea te uiţi la meci cît pofteşti.

Nu, că el dacă nu vede întîi meciul nu poate să se concentreze.

— Ce-ţi trebuie aşa o concentraţie, îi spun. Ce, eşti şcolar sau fachir?

Încăpăţînat ca ăsta n-am mai văzut. Pînă la urmă a rămas cu ale lui. Pînă la 6 mi-a împuiat capul cu mărci poştale, poze, fotbal, ciclism, fluturi, albume, box, bomboane şi cîte-n lună şi-n soare.

Vă închipuiţi că meciul a durat vreo două ore. După aia n-a mai avut chef de matematică (după cum n-am mai avut nici eu).

— Vezi, să vii joi, mi-a spus la plecare. Doar răspunzi de mine în faţa grupei.

Bun meditator îşi găsise. Auzi: „să vii joi!" El îmi făcea şi programul.

Şi aşa au început necazurile. Ba dormea, ba era nu ştiu ce la televizor, ba eu îi explicam un calcul pînă răguşeam, iar el privea pierdut, undeva în zare, şi deodată mă întrerupea: „Ia ascultă, tu ştii cît trăieşte un papagal?"

— Ce-are a face papagalul cu cele ce ţi-am spus eu pînă acum? strigam disperat.

Într-o zi a auzit şi tată-său, de dincolo, discuţia noastră. Deschide uşa şi întreabă:

— Vrei să-l scuzi pe Radu două minute?

Şi-l ia pe Radu dincolo şi aud ceva, despre seriozitate şi nişte promisiuni de urecheală, după care Radu se întoarce roşu ca sfecla şi două ore cît au durat lecţiile a stat smirnă pe scaun. Atunci am descoperit că, dacă vrea, Finţescu Radu ştie matematică întocmai ca şi mine sau ca şi altul. Numai că zelul ăsta nu l-a ţinut mult. Ce mai vorbă, în săptămîna următoare a luat Finţescu Radu un patru la matematică şi unul la romînă.

S-a înfuriat Ioana: foc şi pară s-a făcut.

— Să ştii Vlad că o să te discutăm în grupă!

Tot pe mine să mă discute. Poftim explică-i ei ce păţesc eu cu Radu. Auziţi ce-mi propune Radu al meu. Cică:

— Ce-ţi tot baţi capul atita cu mine? Mai bine dă-mi să copiez problemele şi temele la romînă. Iau şi eu o notă bună pe caiet şi te lasă şi pe tine Ioana în pace.

Mersi! Decît aşa ceva prefer să mă discute grupa cu Ioana în frunte. Numai că nu puteam să mă împac cu gîndul că trebuie să trag eu ponoasele pentru un leneş. M-am dus la Grigore Viorel (vă amintiţi, preşedintele de detaşament) şi i-am spus prieteneşte toată întîmplarea

Desen de ADRIANA MIHAILESCU

Cine credeţi că era cel mai senin şi mai nevinovat la adunarea de grupă? Radu al meu. Ba, chiar, înainte de adunare mi-a spus compătimitor:

— Îmi pare rău că ai să ai necazuri din pricina mea!

Auziţi! Îi părea rău! De ce nu i-a părut rău atunci cînd îmi pierdeam ceasuri întregi cu el degeaba?

Numai că lucrurile au mers puţin mai altfel.

În primul rînd, Viorel s-a ţinut de cuvînt şi a venit la adunare. A venit şi tovarăşa instructoare de detaşament.

La început Ioana a arătat cum au fost ajutaţi Tecuceanu Viorel, Ciubăr Grigore care au luat note bune, adică şi-au îndreptat situaţia la învăţătură. Ioana îmi dădea cum s-ar zice o lecţie. Adevărul e că eram foarte ruşinat cum de au izbutit colegii mei şi eu nu.

De aceea, cînd a venit vorba despre mine m-am ridicat cu ochii în pămînt şi am tăcut ca un peşte, dacă peştii, într-adevăr, tac.

Atunci s-a băgat în vorbă tovarăşa instructoare.

— Ia ascultă, Finţescu Radu, tu n-ai nimic de spus?

Se ridică Radu, nevinovat, ca un prunc.

— Păi ce să spun?

— Dar tu ce crezi? O să răspundă Popescu Vlad (adică eu) de învăţătura ta? Ce ai de nu poţi să înveţi?

— Da', Tecuceanu şi Ciubăr ce au? — răspunde el înfipt.

— Am să-ţi explic ce au — face tovarăşa instructoare. Au fost bolnavi şi au lipsit. Înţelegi? Au pierdut lecţii. Colegii lor i-au adus la zi. Pricepi?

Desigur, începuse să priceapă Radu. Ba l-au şi poftit în picioare, în faţa grupei să explice mai bine cum îşi pregăteşte lecţiile, care e programul lui zilnic. Aci m-au întrebat şi pe mine şi vă închipuiţi că am avut ce spune.

Ioana, pusese nasul în pămînt. Vezi bine, greşise. Sînt unele lucruri pe care nu le poţi rezolva cu o listă cum e, de pildă, ajutorul la învăţătură, un lucru foarte gingaş.

Cred că toate cele trei luni ale mele de zbucium nu i-au ajutat lui Radu, cum i-a ajutat adunarea asta. Vedeţi, era exact ajutorul care-i trebuia: o scuturătură zdravănă.

Ei şi? o să mă întrebaţi. Care a fost sfîrşitul? E lesne de înţeles că Radu s-a îndreptat şi la matematică şi la romînă. Cum? Se-nţelege. S-a pus băiatul pe carte. Ba am rămas şi prieteni.

— Eşti supărat pe mine? — zice.

— Eu? De loc.

— Ştii ce? Tu mă cunoşti bine acum. Ce-ar fi să ne recapitulăm lecţiile împreună? Mai bine vin eu la tine. Ce zici?

Ce să zic? Am aprobat din toată inima. Aşa ajutor înţelegeam şi eu.

A. E. Baconsky

Cît de frumoasă eşti azi, ţara noastră!

— FRAGMENT —

Cît de frumoasă eşti azi, ţara noastră,
Cu munţi ce dorm sub blănuri de zăpezi,
Cu rîuri, care-n unda lor albastră
Arată codrii, cîmpuri şi livezi,

Cu mari cîmpii pe care-n valuri, vara,
Greu spicele se pleacă la pămînt,
Cînd pe deasupra lanurilor zboară
Foşnind agale fiecare vînt.

Cu mine-adînci, cu sondele-ţi bogate,
Cu vuiete de fabrici şi uzini,
Cu satele ascunse,-ndepărtate,
Pe unde noaptea fulgeră lumini.

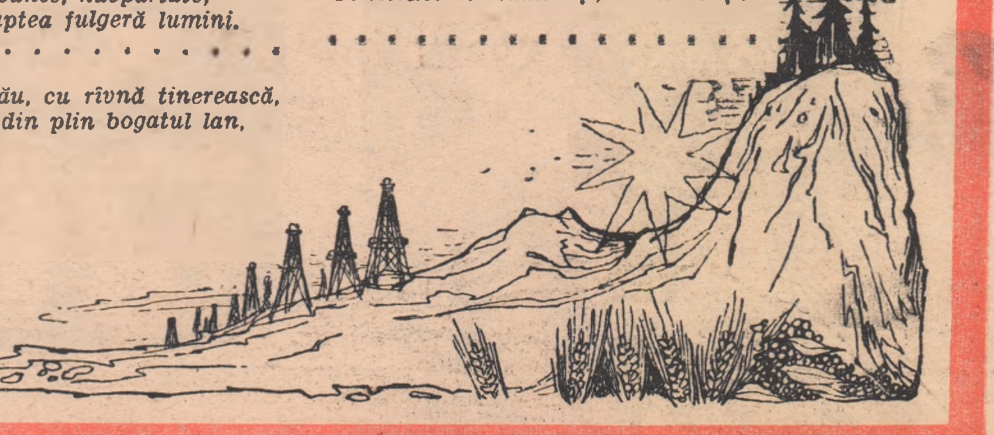
. . . .

Pe-ntinsul tău, cu rîvnă tinerească,
Să-ţi secere din plin bogatul lan,
Noi strîngem spice-n urma lor, să crească
Puterea ta, cu fiecare an.

Cînd vine toamna, şcoala ne aşteaptă
Cu porţi deschise larg. Şi noi intrăm!
Vrem mintea să ne fie înţeleaptă,
Cu dragoste muncim şi învăţăm.

Căci anii trec, rostogoliţi la vale,
Trec rînd pe rînd aproape nevăzuţi.
Noi vrem să fim pe-ntinsurile tale
Constructori luminaţi, neîntrecuţi.

. . . .

REDACŢIA şi ADMINISTRAŢIA: Bucureşti Piaţa „Scînteii", telefonu 17 60 10, 17 60 20; Tiparul: Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii" 40361